

ДИРЕКТИВА НА СЪВЕТА

от 25 февруари 1964 година

**за премахване на ограниченията на свободата на установяване и свободното предоставяне на услуги по отношение на презастраховането и цедирането на рискове
(64/225/ЕИО)**

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКАТА ИКОНОМИЧЕСКА ОБЩНОСТ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално член 54, параграфи 2 и 3 и член 63, параграф 2 от него;

като взе предвид Общата програма за премахване на ограниченията на свободата за установяване¹, и по-специално Дял IV А от нея;

като взе предвид Общата програма за премахване на ограниченията на свободното предоставяне на услуги², и по-специално Дял V В от нея;

като взе предвид предложението на Комисията;

като взе предвид становището на Европейския парламент³;

като взе предвид становището на Икономическия и социален комитет⁴;

като има предвид, че Общите програми предвиждат всички сектори на презастраховането, без разграничение, да бъдат либерализирани до края на 1963 г. както по отношение на правото на установяване, така и по отношение на предоставянето на услуги;

като има предвид, че презастраховането се осъществява не само от специализирани презастрахователни предприятия, но и от така наречените „смесени“ предприятия, които се занимават както с пряко застраховане, така и с презастраховане, които вследствие на това следва да се ползват от предприятиите в изпълнение на настоящата директива мерки по отношение на онази част от дейността им, която касае презастраховането и цедирането на рискове;

като има предвид, че с цел прилагане на мерките относно правото на установяване и свободното предоставяне на услуги, дружествата и фирмите следва да се третираят като физическите лица, които са граждани на държавите-членки, като се спазват единствено условията по член 58 и, при необходимост, условието за наличие на действителна и продължителна връзка с икономиката на дадена държава-членка; като има предвид, че вследствие на това от никое дружество или фирма не може да се изисква да отговаря на каквито и да е допълнителни условия, за да се ползва от такива мерки, и по-специално от никое дружество или фирма не може да се изисква да получава специално разрешително,

¹ ОВ, бр. 2, 15.1.1962 г., стр. 36/62.

² ОВ, бр. 2, 15.1.1962 г., стр. 32/62.

³ ОВ, бр. 33, 4.3.1963 г., стр. 482/63.

⁴ ОВ, бр. 56, 4.4.1963 г., стр. 882/64.

което не се изисква за местно дружество или фирма, желаещи да осъществяват конкретна икономическа дейност; като има предвид, че въпреки всичко такова еднакво третиране не следва да пречи на държавите-членки да изискват дружествата с акционерен капитал да упражняват дейност в собствените си страни под наименованието за вид дружество, което се използва в законодателството на съответната държава-членка, съгласно което са били учредени, както и да посочват размера на записания си капитал върху фирмените документи, които използват в приемащата държава-членка;

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

Член 1

Страните-членки премахват, по отношение на физическите лица и фирмите, които са посочени в Дял I от Общите програми за премахване на ограниченията на свободата на установяване и свободното предоставяне на услуги, посочените в Дял III от тези Общи програми ограничения, които засягат правото на започване и упражняване на дейностите, посочени в член 2 от настоящата директива.

Член 2

Разпоредбите на настоящата директива се прилагат:

1. за дейности на самостоятелно заети лица в сферата на презастраховането и цедирането на рискове, които попадат в група ex 630 от Приложение I към Общата програма за премахване на ограниченията на свободата на установяване;
2. в особените случаи на посочените в член 1 физически лица, компании и фирми, които се занимават едновременно с пряко застраховане, с презастраховане и цедиране на рискове, за онази част от дейността им, която касае презастраховането и цедирането на рискове.

Член 3

Член 1 се прилага по-специално за ограниченията, произтичащи от следните разпоредби:

а) относно свободата на установяване:

– във *Федерална република Германия*

(1) *Versicherungsaufsichtsgesetz* от 6 юни 1931 г., последното изречение на член 106, параграф 2 и член 111, параграф 2, с което на федералния министър на икономиката са предоставени правомощия по своя преценка да налага на чуждестранни граждани условия за започване на дейности в сферата на застраховането и да им забранява да упражняват такива дейности на територията на Федералната република;

(2) *Gewerbeordnung*, параграф 12, и член 292 от Закон от 30 януари 1937 г., с който от чуждите дружества и фирми се изисква да получат предварително разрешително;

– в *Кралство Белгия*

Arrêté royal No 62 от 16 ноември 1939 г. и *Arrêté ministériel* от 17 декември 1945 г., които изискват да се притежава *carte professionnelle*;

- във Френската република

(1) *Décret-loi* от 12 ноември 1938 г. и *Décret* от 2 февруари 1939 г., изменени със Закона от 8 октомври 1940 г., който изисква притежаването на *carte d'identité de commerçant*;

(2) Параграф втори от член 2 от Закона от 15 февруари 1917 г., изменен и допълнен с *Décret-loi* от 30 октомври 1935 г., който изисква да се получи специално разрешително;

– във Великото херцогство Люксембург

Закон от 2 юни 1962 г., членове 19 и 21 (*Mémorial A* No 31 от 19 юни 1962 г.).

б) относно свободното предоставяне на услуги;

– във Френската република

Закон от 15 февруари 1917 г., изменен с *Décret-loi* от 30 октомври 1935 г., а именно:

(1) Параграф втори от член 1, който оправомощава министъра на финансите да съставя списък на конкретни предприятия или на предприятия от конкретна държава, с които във Франция не може да се сключва договор за презастраховане или за цедиране на какъвто и да е риск по отношение на лице, собственост или задължение;

(2) Последният параграф от член 1, която забранява приемането на презастраховане или цедиране на рискове, застраховани от предприятията, посочени в буква б), параграф 1 по-горе;

(3) Параграф първи от член 2, който изисква името на посоченото в този член лице да се представя за одобрение от Министъра на финансите;

– в Италианската република

Параграф втори от член 73 от консолидирания текст, одобрен с *Decreto* № 449 от 13 февруари 1959 г., който оправомощава Министъра на промишлеността и търговията да забранява прехвърлянето на презастрахователни или цедирани рискове на конкретни чуждестранни предприятия, които нямат законно установено представителство на италианска територия.

Член 4

Държавите-членки предприемат необходимите мерки за спазване на настоящата директива в срок от шест месеца след нейното съобщаване и незабавно информират Комисията за това.

Член 5

Настоящата директива е адресирана до държавите-членки.

Съставено в Брюксел на 25 февруари 1964 г.

За Съвета

Председател

H. FAYAT